

predsednik Thomas S. Monson

Bodite vzor in luč

Če bomo posnemali Odrešenikov vzor, bomo imeli priložnost, da bomo v življenjih drugih luč.

Moji ljubi bratje in sestre, kako dobro se je spet sestati z vami! Kot veste, nas je od zadnjega srečanja aprila razžalostila smrt treh naših ljubih apostolov: predsednika Boyda K. Packerja, starešine L. Toma Perryja in starešine Richarda G. Scotta. Vrnili so se v svoj nebeški dom. Pogrešamo jih. Kako hvaležni smo za njihov vzor krščanske ljubezni in za navdihnjene nauke, ki so jih pustili vsem nam.

Naše nove apostole, starešino Ronalda A. Rasbanda, starešino Garyja E. Stevensona in starešino Dalea G. Renlunda, prisrčno pozdravljamo. Ti možje so predani Gospodovemu delu. Dobro so usposobljeni, da bodo zasedli pomembne položaje, na katere so bili poklicani.

Ko sem nedavno bral svete spise in o njih premišljeval, sem si zapomnil zlasti dva odlomka. Oba poznamo. Prvi je iz Govora na gori: »Takó naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.«¹ Drugega odlomka iz svetih spisov sem se spomnil, ko sem premišljeval o pomenu prvega. Je iz Pavlovega Pisma Timoteju: »Bodi pa vernikom

z gled v besedi, vedenju, ljubezni, v veri in čistosti.«²

Verjamem, da drugi odlomek iz svetih spisov v veliki meri pojasnjuje, kako naj izpolnimo prvega. Vernikom postanemo vzor, če po evangeliju Jezusa Kristusa živimo v besedi, v pogovoru, v dobrotljivosti, v duhu, v veri in v čistosti. Pri tem bo naša luč svetila, da jo bodo videli drugi.

Vsak od nas je takrat, ko je prišel na zemljo, prejel Kristusovo luč. Če posnemamo Odrešenikov vzor in živimo, kakor je živel in kakor je učil, bo ta luč v nas gorela in razsvetljevala pot drugim.

Apostol Pavel navede šest značilnosti vernika, zaradi katerih bodo naše luči lahko gorele. Oglejmo si vsako posebej.

Prvi dve značilnosti omenjam skupaj – vzor v besedi in v pogovoru. Besede, ki jih uporabljamo, lahko dvigujejo in navdihujejo, ali pa škodujejo in ponižujejo. V današnjem svetu je obilje posvetnosti, za katero se zdi, da nas obdaja skoraj na vsakem koraku. Težko se je izogibati temu, da ne bi slišali, kako se Božja imena uporabljajo mimogrede in nepremišljeno. Zdi se, da so neprimerne opazke postale osnova

televizije, filmov, knjig in glasbe. Opleta se z opravljivimi pripombami in jezno retoriko. Z drugimi govorimo ljubeče in spoštljivo, naš besednjak naj bo vedno čist in izogibajmo se besedam ali komentarjem, s katerimi bi ranili ali užalili. Raje posnemajmo zgled Odrešenika, ki je med vsem svojim delovanjem govoril strpno in prijazno.

Naslednja lastnost, ki jo Pavel omenja, je dobrotljivost, ki je opredeljena kot »čista Kristusova ljubezen«³. Prepričan sem, da so v dosegu našega vpliva takšni, ki so osamljeni, ki so bolni in ki čutijo, da so izgubili pogum. Imamo priložnost, da jim pomagamo in jih razvedrimo. Odrešenik je prinesel upanje obupanim in moč šibkim. Zdravil je bolne, napravil je, da so hromi shodili, slepi spregledali in gluhi slišali. Celu obujal je mrtve. Med vsem svojim delovanjem je vsakomur v stiski dobrotljivo pomagal. Ko posnemamo njegov vzor, blagoslovimo življenja, vključno s svojim.

Drugič, bili naj bi vzor v duhu. Zame to pomeni, da si prizadevamo, da bi bili v življenju prijazni, hvaležni, odpuščajoči in dobrohotni. Te lastnosti nam bodo dale duha, ki se bo dotaknil življenj ljudi okrog nas. V dolgih letih sem se imel priložnost družiti s številnimi posamezniki, ki so posedovali takšnega duha. Ko smo z njimi, občutimo nekaj posebnega, občutek, zaradi katerega se hočemo družiti z njimi in posnemati njihov vzor. Oddajajo Kristusovo luč in nam pomagajo občutiti njegovo ljubezen do nas.

Za ponazoritev tega, da luč, ki prihaja od čistega in ljubečega duha, drugi prepoznajo, vam bom povedal, kaj sem doživel pred veliko leti.

Tisti čas so se voditelji Cerkve sestali z uradniki v Jeruzalemu, da bi se dogovorili o zakupni pogodbi za zemljišče, na katerem bo zgrajeno jeruzalemsko središče Cerkve. Cerkev je morala zato, da bi dobila potrebna dovoljenja, privoliti, da naši člani, ki bodo v središču, ne bodo oznanjevali. Po sklenitvi pogodbe je eden od izraelskih uradnikov, ki je Cerkev in njene člane dobro poznal, pripomnil, da ve, da bo Cerkev spoštovala dogovor o neoznanjevanju. »Toda,« je rekel, misleč na študente, ki bodo tam, »kaj bomo naredili v zvezi z žarom v njihovih očeh?«⁴ Da bi ta posebna luč vselej svetila v nas, da bi jo drugi lahko prepoznali in jo cenili!

Biti vzor vere pomeni, da zaupamo v Gospoda in v njegovo besedo. To pomeni, da posedujemo in gojimo prepričanja, ki nas bodo vodila v mislih in dejanjih. Naša vera v Gospoda Jezusa Kristusa in v nebeškega Očeta bo vplivala na vse, kar delamo. Sredi zmede naše dobe, konfliktov vesti in pretresov vsakdanjika trajna vera postane sidro v našem življenju. Pomnite, da vera in dvom v mislih ne moreta obstajati istočasno, kajti eno bo pregnalo drugo. Ponovil bom, kar nam je bilo rečeno večkrat – da je zato, da vero prejmemo in jo obdržimo, bistveno, da beremo in preučujemo in premišljujemo svete spise. Sporazumevanje z nebeškim Očetom v molitvi je bistveno. Ne moremo si privoščiti, da bi te stvari zanemarjali, kajti nasprotnik in njegove vojske si neutrudno prizadevajo v našem oklepu najti špranjo, spodrseljaj v naši zvestobi. Gospod je rekel, naj marljivo iščemo, vedno molimo ter verjamemo in da se bo vse zgodilo v naše dobro.⁵

Nenazadnje moramo biti čisti, kar pomeni, da smo čisti v telesu, mislih in duhu. Vemo, da je naše telo tempelj, ki ga moramo obravnavati kot tempelj, s spoštljivostjo in spoštovanjem. V našem umu bi morale biti

povzdigujoče in plemenite misli in morali bi ostajati svobodni pred tem, kar bi nas umazalo. Če hočemo, da nas Sveti Duh stalno spremlja, moramo biti vredni. Bratje in sestre, čistost nam bo prinesla mir duha in nas pripravila, da bomo lahko prejeli Odrešenikove obljube. Rekel je: »Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.«⁶

Če se izkažemo kot vzor vernikov v besedi, v pogovoru, v dobrotljivosti, v duhu, v veri in v čistosti, bomo izpolnjevali pogoje za to, da bomo luč svetu.

Če smem reči vsem vam, zlasti vam mladi, da bomo, ko se svet bolj in bolj oddaljuje od načel in smernic, ki nam jih je dal ljubeči nebeški Oče, v množici izstopali, ker smo drugačni. Izstopali bomo, ker se oblačimo dostojno. Drugačni bomo, ker se ne zatekamo k posvetnosti in ker ne uživamo substanc, ki škodujejo telesu. Drugačni bomo, ker se izogibamo opolzemu humorju in ponižujočim pripombam. Drugačni bomo, ker smo se odločili, da svojih misli ne bomo zapolnili z izbori medijev, ki temeljijo na poniževanju in ki iz našega doma in življenja preženejo duha. Zagotovo bomo izstopali, ko se bomo odločali glede tega življenja - za odločitve, ki zagovarjajo evangelijska načela in merila. Tisto, zaradi česar smo drugačni od večine sveta, nam prav tako daje tisto luč in tistega duha, ki bosta svetila v vse temnejšem svetu.

Pogosto je težko biti drugačen in stati sam v množici. Naravno je, da se bojimo, kaj bi utegnili misliti ali reči drugi. V tolažbo so nam besede naslednjega psalma: »Gospod je moja luč in moja rešitev, koga bi se moral bati?«⁷ Če Kristusa postavimo v sredo svojega življenja, bo naše strahove nadomestil pogum naših prepričanj.

Življenje za nikogar od nas ni popolno in včasih izzivi in težave, s katerimi se soočamo, postanejo preobremenjujoči, da zamegljijo našo luč. Vendar lahko s pomočjo nebeškega Očeta, skupaj s podporo drugih, to luč, ki nam bo spet razsvetljevala pot

in dajala svetlobo, ki jo nemara potrebujejo drugi, ponovno prejmemo.

Za ponazoritev vam bom spregovoril o ganljivih besedah priljubljene pesmi, ki sem jo prvič prebral pred veliko leti:

*Srečal sem tujca sredi noči,
ki ostal je brez luči.
Postal sem in s svojo lučjo
njegovo prižgal.*

*Kasneje neurje se je razbesnelo
in je vse nebo potemnelo.
In ko je veter prestal,
sam tedaj sam brez luči ostal.*

*Tujec se k meni vrnil je;
lepo njegova luč plamtela je.
Svoj dragoceni plamen pridržal je
in mojega prižgal je!⁸*

Moji bratje in sestre, priložnosti, da žarimo, nas obdajajo vsak dan v vseh okoliščinah, v katerih se znajdemo. Če bomo sledili Odrešenikovemu vzoru, bomo imeli priložnost, da bomo luč v življenjih ljudi – naj so člani naše družine in prijatelji, sodelavci, zgolj znanci ali popolni tujci.

Vsakemu od vas pravim, da ste sin in hči nebeškega Očeta. Iz njegove navzočnosti ste za nekaj časa prišli živeti na zemljo, da bi odražali Odrešenikovo ljubezen in nauke in pogumno dovolili svoji luči svetiti, da bi jo videli vsi. Potem ko se bo tisti čas na zemlji končal, če boste naredili svoj del, boste prejeli sijajen blagoslov tega, da se boste za vedno vrnili živeti k njemu.

Kako tolažilne so Odrešenikove besede: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi, temveč bo imel luč življenja.«⁹ O njem pričujem. On je naš Odrešenik in Odkupitelj, naš Posrednik pri Očetu. On je naš Vzornik in naša moč. On je »luč, ki sveti v temi«¹⁰. Da bi vsak v dosegu mojega glasu dal besedo, da mu bo sledil in tako postal svetla luč svetu, molim v njegovem svetem imenu, in sicer [v imenu] Gospoda Jezusa Kristusa, amen!

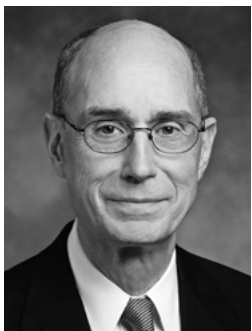
OPOMBE

1. Mt 5:16.
2. 1 Tim 4:12.
3. Mor 7:47.
4. Gl. James E. Faust, Luč v njihovih očeh, *Ensign* ali *Liahona*, nov. 2005, str. 20.
5. Gl. NaZ 90:24.
6. Mt 5:8.
7. Ps 27:1.
8. Lon Woodrum, Lamps, *The Lighted Pathway*, okt. 1940, str. 17.
9. Jn 8:12.
10. Gl. NaZ 6:21.

Nauki za naš čas

Od oktobra 2015 do vključno aprila 2016 lekcije za Melkizedekovo duhovništvo in Društvo za pomoč četrto nedeljo pripravite na podlagi enega govora z oktobrske generalne konference 2015. Aprila 2016 lahko govore izberete z aprilske generalne konference 2016 ali oktobrske generalne konference 2015. Predsedniki kolov in okrožij se lahko odločijo, katere govore se bo uporabilo, ali pa to odgovornost poverijo škofom in predsednikom vej.

Ti govori so na voljo v številnih jezikih na conference.lds.org.

predsednik Henry B. Eyring
prvi svetovalec v Prvem predsedstvu

Sveti Duh kot spremljevalec

Če živimo vredni, smo lahko deležni blagoslova, da nas Duh ne bo spremljal le vsake toliko, ampak vselej.

Moji dragi bratje in sestre, hvalen sem, da sem to nedeljo z vami na generalni konferenci Gospodove Cerkve. Tako kot vi sem občutil Duha, Svetega Duha, ki je pričeval o besedah resnice, ki smo jih slišali v govorih in pesmi.

Moj današnji namen je, da bi v vas zbudil večjo željo in odločenost, da boste zahtevali dar, ki je bil po krstu obljubljen vsakemu od nas. Med potrditvijo smo zaslišali naslednje besede: »Prejmite Svetega Duha.«¹ Od tistega trenutka so se nam življenja za vedno spremenila.

Če živimo vredni, smo lahko blagoslovljeni s tem, da nas spremlja Duh, ne le sem ter tja in v tako izjemnih izkušnjah, kakor smo jih imeli danes, temveč vedno. Iz besed zakramentne molitve veste, kako se ta obljuba izpolni: »O Bog, večni Oče, prosimo te v imenu tvojega Sina, Jezusa Kristusa, da blagosloviš in posvetiš ta kruh za duše vseh tistih, ki od tega jedo; da bodo jedli v spomin na telo tvojega Sina in ti pričevali, o Bog, večni Oče, da so voljni nase prevzeti

ime tvojega Sina in se ga vselej spominjati in spolnjevati njegove zapovedi, ki jim jih je dal, da bodo lahko vselej imeli njegovega Duha ob sebi.«

In nato sledi sijajna obljuba, da jih bo lahko vselej spremljal Božji Duh (gl. NaZ 20:77; poudarek dodan).

Imeti Duha vselej ob sebi, pomeni, imeti vodstvo in navodila Svetega Duha v vsakdanjem življenju. Duh nas, na primer, lahko posvari, naj se upremo skušnjavi, da bi delali zlo.

Zgolj zaradi tega je zlahka videti, zakaj so nam Gospodovi služabniki poskušali vzbuditi večjo željo, da na zakramentnih sestankih častimo Boga. Če bomo zakrament vzeli v veri, bo tedaj Sveti Duh nas in tiste, ki jih imamo radi, lahko zaščitil pred skušnjavami, ki so vse bolj silovite in pogoste.

Vodstvo Svetega Duha napravi to, kar je dobro, bolj privlačno, skušnjava pa manj zanimivo. Samo to bi moralo zadostovati, da bi se odločili, da bomo vredni tega, da nas bo Duh vselej spremljal.

Prav kakor nas Sveti Duh krepi pred zlom, nam daje tudi moč, da

ločimo resnico od laži. Resnico, ki je najpomembnejša, potrjuje le Božje razodetje. Človeški razum in uporaba telesnih čutov ne bosta dovolj. Živimo v času, ko bodo celo najmodrejši stežka ločili resnico od domiselne prevare.

Gospod je apostola Tomaža, ki je hotel snovni dokaz o Odrešenikovem vstajenju tako, da se je dotaknil njegovih ran, učil, da je razodetje varnejši dokaz. »Jezus mu je rekel: 'Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!'« (Jn 20:29)

Sveti Duh potrjuje resnice, ki označujejo pot domov k Bogu. Ne moremo iti v gaj ter Očeta in Sina videti, kako govori z mladim Josephom Smithom. Noben snovni dokaz ne kakšna logična razlaga ne more potrditi, da je Elija prišel, kot je bilo obljubljeno, predat duhovniške ključe, ki jih sedaj ima in izvaja živi prerok Thomas S. Monson.

Potrditev resnice pride k Božjemu sinu ali hčeri, ki ima pravico prejeti Svetega Duha. Ker so nam neresnice in laži lahko ponujene kadar koli, potrebujemo stalni vpliv Duha resnice, da nam prihrani trenutke dvoma.

Ko je bil George Q. Cannon član zbora dvanajstih apostolov, je pozival, naj si nenehno prizadevamo, da bi nas spremljal Duh. Obljubil je, in to obljubljam tudi sam, da nam, če bomo hodili po tej poti, »ne bo nikoli primanjkovalo spoznanja« o resnici, »nikoli ne bomo v dvomih ali v temi in »naša vera bo trdna, [naša] radost [...] popolna«².

To nenehno pomoč, ki prihaja zaradi spremstva Svetega Duha,

potrebujemo še iz enega razloga. Nepričakovano nas lahko doleti smrt ljubljenih. Ob izgubi ljubljenih nam Sveti Duh, ki pričuje o dejanskosti ljubečega nebeškega Očeta in vstalega Odrešenika, vliva upanje in tolažbo. To pričevanje mora biti sveže, ko napoči smrt.

Iz številnih razlogov torej Svetega Duha nenehno potrebujemo ob sebi. To si želimo, vendar iz izkušenj vemo, da tega ni lahko obdržati. Vsi vsak dan kaj razmišljamo, rečemo in storimo, s čimer užalimo Duha. Gospod nas je učil, da nas bo Sveti Duh stalno spremljal, če nas bo v srcu navdajala dobrotljivost in če bo naše misli neprestano krasila vrlina (gl. NaZ 121:45).

Tistim, ki imajo težave s kakšnim visokim merilom, potrebnim, da bi bili vredni daru stalnega spremstva Duha, ponujam naslednje spodbudne besede. Imeli ste trenutke, ko ste občutili vpliv Svetega Duha. Morda se vam je to zgodilo danes.

O teh trenutkih navdiha lahko razmišljate kot o semenu vere, ki ga je opisal Alma. (gl. Al 32:28) Vsa posejte. To lahko storite tako, da delujete po navdihu, ki ste ga občutili. Vaš najdragocenejši navdih bo spoznanje, kaj Bog želi, da naredite. Če je to desetina, ki jo morate plačati, ali obiskati žalujočega prijatelja, to naredite. Kar koli že je, naredite! Če boste pokazali, da ste pripravljeni biti poslušni, vam bo Duh poslal več navdiha glede tega, kaj Bog želi, da zanj naredite.

Če boste poslušni, boste vse pogosteje deležni navdiha Duha, ki bo vse bolj postajal vaš stalni spremljevalec. Imeli boste več moči, da se boste odločili prav.

Lahko veste, kdaj je takšen navdih, da delujete, od Duha in ne vaša želja. Ko je navdih usklajen s tem, kar so rekli Odrešenik in njegovi živi preroki, se lahko odločite poslušati samozavestno. Potem bo Gospod poslal svojega Duha, da vas bo spremljal.

Na primer, če boste prejeli duhovni navdih, naj častite sobotni dan, zlasti ko se zdi težko, vam bo Bog v pomoč poslal svojega Duha.

Te pomoči je bil pred leti deležen moj oče, ko je šel poslovno v Avstralijo. Na nedeljo je bil sam in hotel je vzeti zakrament. O sestankih svetih iz poslednjih ni mogel najti nobene informacije. Zato je začel hoditi. Na vsakem križišču je molil, da bi vedel, v katero smer naj gre. Ko je že eno uro hodil in spreminjal smer, se je ustavil, da bo spet molil. Začutil je, naj gre navzdol po neki določeni ulici. Kmalu je zaslišal petje, ki je prihajalo iz pritličja neke bližnje stanovanjske zgradbe. Pogledal je skozi okno in videl nekaj ljudi, ki so sedeli poleg mize, pogrnjene z belim prtom, na kateri so bili zakramentni pladnji.

To se vam nemara ne zdi nič posebnega, toda zanj je bilo to nekaj čudovitega. Vedel je, da se je uresničila obljuba zakramentne molitve, ki pravi, naj se ga vselej spominjamo in izpolnjujemo njegove zapovedi, ki jih je dal, zato da nas bo vselej spremljal njegov Duh (gl. NaZ 20:77).

To je bil le en primer, ko je molil in potem naredil, kar mu je Duh povedal, da Bog želi, naj naredi. To je počel leta, prav kakor bomo mi. O svoji duhovnosti ni nikoli govoril. Samo vztrajal je v drobnih stvareh, ki jih je po navdihu naredil za Gospoda.

Kadar ga je kakšna skupina svetih iz poslednjih dni prosila, naj jim spregovori, je to storil. Ni bilo važno, če je bilo deset ali petdeset ljudi ali kako utrujen je bil. O Očetu, Sinu, Svetemu Duhu in o prerokih je pričeval vselej, kadar ga je k temu spodbudil Duh.

Njegova največja poklica v Cerkvi sta bila v visokem svetu okoliša Bonneville, kjer je plel na kolski kmetiji in učil v razredu Nedeljske šole. Sveti Duh mu je bil vrsto let ob strani, kadar ga je potreboval.

Stal sem poleg očeta v bolnišnični sobi. Na postelji je ležala moja mama, ki je bila njegova žena enainštirideset let. Več ur sva jo opazovala. Videla sva, kako so ji z obraza izginili izrazi bolečine. Prsti na rokah, ki so bili sklenjeni v pest, so se sprostili. Roki sta ji obležali ob strani.

Več let trajajoče bolečine zaradi raka so minile. Na njenem obrazu sem videl izraz miru. Nekajkrat je rahlo vdihnila, zasopla in potem negibno obležala. Stala sva tam in čakala, da bi videla, ali bo spet zadihala.

Naposled je oče tiho rekel: »Deklica je šla domov.«

Nobene solze ni prelil. In sicer zato, ker mu je Sveti Duh že veliko prej dal jasno sliko o tem, kdo je, od kod je prišla, kaj je postala in kam gre. Duh mu je velikokrat pričeval o ljubečem nebeškem Očetu, o Odrešeniku, ki je prekinil moč smrti, in o dejanskosti tempeljskega pečatenja, v katerem je bil povezan z ženo in družino.

Duh mu je veliko prej zagotovil, da je bila zaradi svoje dobrote in vere upravičena, da se vrne v nebeški dom, kjer se jo bodo spominjali kot čudovitega otroka obljube in bo častno sprejeta domov.

To je bilo za očeta več kot upanje. Zaradi Svetega Duha je postalo dejanskost.

Nekateri bi torej rekli, da so njegove besede in slike v njegovi glavi o nebeškem domu zgolj pobožne želje, zamegljena presoja moža v trenutku izgube. Toda večno resnico je spoznal na edini način, kot jo lahko spoznate sami.

Bil je znanstvenik, ki je vse življenje iskal resnico o fizičnem svetu. Znanstvena orodja je uporabljal dovolj dobro, da so ga spoštovali sovrstniki po svetu. Večino tega, kar je naredil v kemiji, je bilo, ker je v mislih videl molekule, ki so se premikale, in je potem to potrdil z laboratorijskimi poskusi.

Da pa bi odkril resnice, ki so bile zanj in za nas najpomembnejše, se je odločil za drugačno pot. Le s Svetim Duhom lahko vidimo ljudi in dogodke, kot jih vidi Bog.

Ta dar se je nadaljeval v bolnišnici po smrti njegove žene. Zbrala sva mamine stvari, da bi jih odnesla domov. Oče se je na poti do avta ustavljal, da bi se zahvalil vsaki medicinski sestri in zdravniku. Spomnim se, da sem nekoliko razdražen čutil, da bi morala iti, da bi bila sama s svojo žalostjo.

Sedaj se zavedam, da je videl stvari, ki mu jih je lahko pokazal le Sveti Duh. Tiste ljudi je videl kot angele, ki jih je Bog poslal, da so skrbeli za njegovo drago. Sebe so nemara videli kot zdravstvene strokovnjake, toda oče se jim je zahvaljeval za služenje, ki so ga opravljali namesto Odrešenika.

Ko sva prispela do doma mojih staršev, je bil vpliv Svetega Duha še vedno z njim. Nekaj minut sva se pogovarjala v dnevni sobi. Oče se je opravičil in odšel v spalnico.

Po nekaj minutah se je vrnil v dnevno sobo. Prijetno se je smehljaj. Prišel je do naju in tiho rekel: »Skrbelo me je, da bo Mildred v svet duš prišla sama. Pomislil sem, da se bo v množici morda počutila izgubljeno.«

Potem je vedro rekel: »Pravkar sem molil. Vem, da je z Mildred vse v redu! Moja mama jo je prišla počakat.«

Spominjam se, da sem se ob njegovih besedah nasmehnil in si predstavljal babico, ki je s svojimi kratkimi nogami tekla in hitela skozi množico, da bi bila zagotovo tam, ko bo prišla njena snaha, da bi jo pričakala in objela.

Eden od razlogov, zakaj je oče torej prosil za to tolažbo in jo tudi

prejel, je, da je od otroštva dalje vedno molil v veri. Navajen je bil prejemati odgovore, ki so se mu usedli v srce, da je dajal tolažbo in navodila. Poleg tega, da je imel navado moliti, je poznal svete spise in besede živih prerokov. Zato je prepoznal znani šepet Duha, ki ste ga verjetno občutili danes.

Duh ga ni le tolažil in vodil. Zaradi odkupne daritve Jezusa Kristusa ga je spremenil. Če sprejmemo obljubo, da nas bo Duh vselej spremljal, nam Odrešenik lahko omogoči očiščenje, potrebno za večno življenje, največje-ga od vseh darov (gl. NaZ 14:7).

Pomnite Odrešenikove besede: »Sedaj, to je zapoved: Sedaj, to je zapoved: Pokesajte se, vse ve strani sveta in pridite k meni in se krstite v mojem imenu, da boste posvečeni, tako da boste sprejeli Svetega Duha, da boste stali brezmadežni pred menoj na poslednji dan.« (3 Ne 27:20)

Te zapovedi pridejo z naslednjo obljubo, ki jo je Gospod dal, ko je rekel, naj resnično zaupamo v tistega Duha, ki vodi k dobrim delom, naj delamo pravično, naj hodimo ponižno, naj presojamo pravično; in to je njegov Duh.

Resnično, resnično, povem vam, dal vam bom svojega Duha, ki vam bo razsvetlil um, ki vas bo v duši navdal za radostjo (gl. NaZ 11:12-13).

Pričujem vam, da Bog Oče živi, da vstali Jezus Kristus vodi svojo Cerkev, da ima Thomas S. Monson vse duhovniške ključe ter da razodetje po Svetem Duhu vodi in podpira Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni in njene ponižne člane.

Nadalje vam pričujem, da je te čudovite može, ki so nam danes govorili kot priče Gospoda Jezusa Kristusa, kot člani zbora dvanajstih apostolov, poklical Bog. Vem, da je Duh predsednika Monsona vodil, da jih je poklical. In ko ste jih poslušali in njihova pričevanja, vam je Sveti Duh potrdil, kar vam pravim sedaj. Poklical jih je Bog. Podpiram jih in jih imam rad in vem, da jih ima rad Gospod in da jih bo v njihovem služenju podprl. In to delam v imenu Gospoda Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 20.3.10.
2. Gl. George Q. Cannon, v *Minutes of a Conference, Millennial Star*, 2. maj 1863, str. 275–276.